

dekképviselteknek és a politikának. Az NGM alapvetően csak felügyelte, koordinálta a jogalkotást, ezért nagyon érződik a kodifikációs kérdésekben jártas szakemberek munkájának hiánya a megszületett rendelkezések kuszaságán, belső ellentmondásain. Mind a NAV, mind a szakma beleesett abba a csapdába, hogy elhittük, lehet olyan jogszabályt készíteni, amely részletes szabályokkal minden korábbi kikaput bezár, minden joghézagot befalaz, minden korábban felmerült jogalkalmazási kérdést megválaszol. Nem lehet, sőt nem is szabad. Továbbrontott a minőségen és az alkalmazhatóságon a politikai akarat, bele-beleenyúlva a jogszabályba. A végén pedig a rendelet olyan mértékben össze lett csapva, hogy arról már egyeztetni sem igen volt érdemes, viszont kényszerpályán el kellett fogadni.

Végül a törvény bevezetőjéből is kikerült a legális fémkereskedők védelméről szóló bekezdés.

Mi a legnagyobb probléma a jogszabállyal?

Talán az, hogy a hatnapos kényszerátvitel megszűnése „fejében” a NAV az érzékeny felismerésre alkalmas jellemzővel rendelkező (FAJ) anyagok speciális követését tette meg a fémlopások elleni fellépés „bázisává”. Az érzékeny FAJ-kódok alkalmazásának szabályai pedig egy olyan

követhetetlen, szövevényes labirintusba vezetnek a törvénytől indulva a kormányrendeleten át a jogalkalmazásig, melyben még a legfelkészültebb jogász is bizonytalanul botorkál, nem beszélve a jó szándékú, de nem magasan kvalifikált fémkereskedőkről, illetve a lényegesen egyértelműbb szabályokhoz szokott NAV járőrökről. Sajnos nem csupán a FAJ-kódok körül sok a bizonytalanság, ennek oka pedig a túlszabályozottság, a zavaros jogalkotási folyamat miatt sietve összehozott kormányrendelet.

A jogbizonytalanság pedig egy államosítással megfenyegetett, a NAV által továbbra is folyamatosan ellenőrzött szakma számára a legrosszabb üzenet. Nem tudhatod pontosan mikor szeged meg a szabályt, mikor, hány forintra büntetnek érte, csak azt, ha négy év alatt kétszer hibázol, akkor elveszik az engedélyed.

Eközben továbbra sem látható, hogy bármi történne az illegális szereplők visszaszorítása érdekében, hiszen a NAV munkatársait is nagymértékben az köti le, hogy megértsék a jogszabályt, ellenőrzési módszereiket dolgozzanak ki, természetesen az engedélyes fémkereskedőkre.

Lehet-e alkalmazhatóvá tenni a jogszabályt?

Minden jogszabállyal együtt lehet élni, minden jogszabályt meg lehet

szokni, bele lehet törődni. Azt gondolom azonban, hogy ez nem lehet cél.

Jeleztük tavaly decemberben, hogy már most néhány helyen sürgősen hozzá kellene nyúlni a jogszabályhoz, hogy ne alakuljon ki teljes káosz az érzékeny FAJ-anyagok körül idén március elején.

Az értelmezési problémákat a NAV központi szerve állásfoglalásokkal próbálja megválaszolni. Ezek azonban kötelező erővel nem rendelkeznek. Kérdés, hogy eljutnak-e a területi szervekhez, hasonlóan értelmezik-e és alkalmazzák-e őket?

Azt gondolom, hogy a sok vihart kavart rendelkezésekről – mint az égetett kábel kérdése, a határon átnyúló kereskedés szabályozása, vagy a magánszemély készpénzkifizetések jelentős korlátozása – korai lenne véleményt nyilvánítani. Hosszabb idő távlatából kell majd vizsgálni őket.

Meg kell becsülni, hogy egyelőre a legális fémkereskedők nem céltáblái az államosításnak, nem kell hat napig tárolni a magánszemélyektől átvett fémekeket, és dolgozzunk közösen azon, hogy a jogszabály lehetetlen, értelmezhetetlen rendelkezései kigyomlálásra kerülhessenek, és egységes jogalkalmazás jöhessen létre.

Kohászati életpályák

Szakmai és személyes kitárulkozások

„Életünk a hivatásunk” címmel az Életpályák könyvsorozat a kohászat szakterületén kiemelkedő szakemberek életének megörökítésére tett kísérletet. A Vasas Szakszervezeti Szövetség dr. Horn Jánossal – az ötletgazdával és szerkesztővel együtt közreműködve – 2013. november 15-én már a második kohászati témájú életutakat tartalmazó könyvet adta ki. Az első kötetben 2012-ben tizenegy, a másodikban, a 2013-ban megjelentben pedig tizenhárom neves akadémikus, egyetemi tanár, szakember göröngyös, de végül igazán sikeres életét és szakmai pályafutását ismerhetjük meg összesen 815 oldalon. A második kötethez Voith Márton írt ajánlást. A kiadványban olvasható önéletrajzi írások szerzői: Bakó Károly, Harrach Walter, Hatala Pál, Lengyel Károly, Marczis Gáborné, Mezei József,

Rempert Zoltán, Sándor Péter, Szőke László, Szombatfalvi Rudolf, Szűcs László, Takács Nándor és Várhelyi Rezső.

A könyvatadó ünnepségre a könyvfő szponzora és kiadója, a Vasas Szakszervezet központi székházának elnöki tanácstermében került sor, ahol a támogatók és a könyv szereplői vettek részt. Szabados Ottó, a MVAE igazgatója a következőképpen jellemezte a könyvet: „A MVAE, mint résztámogató nagyon jó és hasznos kezdeményezésnek tartja a szakmai történelem megörökítését. A könyv érdekessége, hogy az olvasó több szemszögből, egyéni életutakon és szemé-

lyes hangvételű írásokon keresztül ismerheti meg a kohászat fejlődését.”

A 2002-ben indított „Életutak/Életpályák” c. könyvsorozat elismeréseként dr. Horn János 2011-ben megkapta a Magyar Rekorder Diplomát.

Tóth Szilvia

